

Jovica Aćin

VIZIJE

Odavno sam sakupljač vizija. Iz svoje zbirke izvlačim tri, pa šta bude.

Sto godina kasnije

Pošto sam letimično pogledao devojčicinu fotografiju, više nisam želeo da slučaj s njenom halucinacijom uvrstim u zbirku. Čak i brz pogled bio je dovoljan da u polurazgoličenoj devojčici na podnim pločicama u javnom zahodu na nekom od trgova ili u nekoj od podzemnih železničkih stanica u Berlinu vidim svoju ćerku. Video sam to tako neočekivano i mimo volje, da sam smesta odvratio pogled. Plavokosa, s dvostrukom jeftinom narukvicom na desnom zglavku, u kaljavim čizmicama, ta mrtva devojčica ipak jeste nečija ćerka. Noge su joj do šolje, u kabini, čija su vrata širom otvorena, pantalone otkopčane, grudi obnažene, u stranu iskrenuta glava joj je već izvan kabine, a ona je kao prilegla. Pored nje, na podu, opušak, zgužvani papirić, pod njenim plećima nemarno savijen meki džemper, a s druge strane najlonska vrećica sa špricem.

U tom smrtnom času, 19. jula 1977. godine, još niko nije znao da li je Babeta S., zvana Babsi, pastorka poznatog pijaniste, ubijena, ili se ubila, ili se nehotice usmrtila prevelikom dozom heroina, koji je uz to mogao biti prljav, presečen nečim gorčim od mlečnog šećera. Po rečima njene starije prijateljice Livije Plurabele S., četrnaestogodišnja Babsi joj je prethodnog dana, dok su bile na bejbi-štajgi gde bi uradile mušteriju za deset maraka, ispričevala svoju viziju. Ufiksana je od zore, u društvu sa svojim dečkom Andreasom, zvanim Ace; i dok puši cigaretu, kao da gleda film nečijeg ubistva. Ubistvo se odigrava u kabini nekog toaleta, izuzetno čistog, a pri tom, mada u blizini ima ljudi, niko ne čuje pištoljski prasak, ili ne shvata da je u pitanju pucanj. Ubica se iz pokrajnje kabine, preko šolje, popeo na pregradni zid, i pucao žrtvi u glavu. Babsi je ubicu videla veoma razgovetno, mogla je da ga opiše, prepoznala bi ga, rekla je, bez dvoumljenja. Livija Plurabela S., koja će i sama, ubrzo zatim, naći smrt u svojoj osamnaestoj godini, izjavila je da je Babsi, dok joj je pričala, silno drhtala i neprekidno zverala okolo kao da ubica može svaki čas da iskrсне pred njima, pa i nju ubije kao neželjenog svedoka. Ko je žrtva, kako izgleda, muškarac ili žena, nije umela da kaže. Na trenutak je pomislila da je to ona sama, i da je njena halucinacija izazvana jutarnjim metkom droge u neku ruku smrtonosna. Uvek je tvrdila da je vidovita, pa da joj se to sad sveti. Znala je, međutim, da žrtva ima tesne veze s magijom i sa iskustvima putovanja u onostrane svetove, s onu stranu smrti. I to je doprinosilo da u svojoj viziji žrtvu najpre sagleda kao sebe, budući da svakodnevno, kad god se do koske, kroz centralku, nasvira gudrom, kao da za jaše konja i putuje, tako *flipnuta*, tamo kuda je *konjina* sama vodi, izvan sveta. To zna, tu odlepljenost od života i smrti, ali... Nije bila potpuno sigurna. Neka magija je svaka-

ko u pitanju, ali javljalo joj se da je ona spletena sa ciklopedijom erosa, da je tu i neki Đordan Bruno. Tu „ciklopediju“ i tog „Đordan-Bruna“, i tu vrstu magije, Babsi nije znala. To ju je pokolebalo da u žrtvi nepobitno vidi sebe. Ciklopedija erosa, još nekako, ali oko Đordan-Bruna se nije snalazila, ni da li je to ubica, ni da li je žrtva, ili... ili... Najvažnije: žrtva je, putem erosa, magije i onostranih putovanja, držala u rukama sudbinu ovosvetskih moći, poznavala je jezik božanskog stvaranja. Da li će stvoreni svet biti proigran, kao da je zavisilo od nečijeg života ili smrti u toaletnoj kabini. To joj je bilo jasno kao da je ogromnim slovima napisano na nebu nad Berlinom, i tako će biti i, izjavila je Livija Plurabela da joj je rekla Babetina, „sto godina kasnije, nikako drugačije“.

Toliko je Livija Plurabela čula od Babsi, i bila je uverena da je Babsi ubijena, ovako ili onako, i više nije nimalo sumnjala u vidovitost svoje prijateljice. U jedan mah ju je Livija Plurabela, sva zbunjena, mahinalno zapitala: „Iz koje ruke?“ Govoreći o ubici koji puca, Babsi je bez premissljanja odgovorila: „Iz leve. On je levoruk. Pucao je iz veoma malog pištolja, i to samo jednom.“ Od tog momenta je Livija Plurabela apsolutno znala da nema laži. A što se tiče Acea, Babsinog mladića, koji je možda takođe znao iz prve ruke za njenu viziju, on se nedugo zatim, prema policijskom izveštaju, ubio prekomernom dozom, uz oprostajno pismo u kojem nije bilo ni reči o problematičnoj halucinaciji. Verovatno je i on imao svoje halucinacije s kojima se nosio.

A moja je bila neopisiv bol kad sam se, u fotoarhivu berlinskih novina, suočio s prizorom mrtve devojčice u zahodu. Taj bol mi nije dopuštao da stvar zapišem. Držao sam taj teret sve dok se on naglo, 1991. godine, nije uvećao do nepodnošljivosti i prinudio me da ga podelim. Babetinih „sto godina kasnije“ izgleda da je strelovito prohujalo.

U kabini muškog odeljka toaleta na čikaškom univerzitetu, 21. maja 1991. godine, metkom u potiljak, ubijen je profesor Joan Petru Kulijanu. Kad sam čuo za zločin, nisam pojurio u Ameriku da bih ga ispitivao. To je vreme kad na Balkanu počinje, s nedvosmišlenim nagoveštajima, raspad jedne države, a u njoj su mnogi od nas već taoci zloslutnog znamenja koje osluškujemo kako bubnja pod zemljom. Mogao sam sebi reći: eto ubistva, a evo i katastrofe, kao da je već tu. Da odem i kopam po upravo odigranom zločinu, izgledalo mi je kao bekstvo od zločina usred kojeg sam se nalazio i čije izvršenje je uzimalo zalet. Ali, radoznalost ponekad ne napušta čoveka ni u samrtnom hropcu. Zašto i ne bi imala svojih prava kad je reč o tome da li će svet biti proigran ili neće, kako je to nekad nesrećna Babsi „jasno videla“? Radoznalost je govorila da bi, s obzirom na dosluh vidljivog i nevidljivog, ishod katastrofe ovde mogao da bude utvrđen tek tamo, u jednom od američkih klozeta.

Istovremeno, Amerikanci mi, svakako, ne bi na poslužavniku ponudili svoju čuvenu zelenu kartu, pa još i da njuškam po slučaju na kojem već radi njihov Federalni istražni biro. Tu zelenu kartu je Kulijanu baš dobio nedugo pre smrti. Mogao je slobodno da putuje. I sutradan je zaista trebalo, nagovoren od sestre time da je sad kod njih sve u redu, da leti za Rumuniju odakle je, desetak godina pre, morao da pobegne kao subverzivni element kome nije bilo života i rada u Bukureštu. Pod stalnim nadzorom rumunske tajne policije tokom sedamdesetih godina, čak je, pošto ga je prijatelj uverio da će biti zaštićen, da će moći da putuje i uči, pristupio Komunističkoj partiji. Telefonirali su mu i rekli da je učinio „veliku grešku“. Naročito ga je na zubu imao izve-

sni kapetan Državne bezbednosti, *Securitate*, poznat kao kapetan Uho. Razumljivo, ekspert za prisluškivanje.

Ukratko, sve je manje bilo mogućnosti da odem preko, a ovde sam morao da ostanem.

Tako sam, naposletku, istragu jednog od davno najavljenih zločina pratio tek izdaleka, s kašnjenjem, i izokola.

Ostao sam i video zlo izbliza. I Kulijanu se, posvećen izučavanju religija, s posebnom naučnom naklonošću prema astralnim religijama, bavio zlom i njegovom pojavom u svetu. Bio je naučnik, odličan znalac okultnih filozofija i, po temperamentu i privrženosti, takoreći šaman i šarlatan, ali koji je odbranio tri doktorata i tečno govorio šest jezika. Opčinjen spregom obreda, fantazije i moći, umeo je, već u Americi, kao šaleći se, da na privatnim seminarima i u intimnom krugu priređuje satanske rituale tobože za razbibrigu. Jedan od najomiljenijih profesora u školi *Divinity*, u čikaškom univerzitetskom kampu, došao je, kao izgnanik, na poziv da zauzme mesto na katedri svog učitelja Mirče Elijadea. Studenti su ga obožavali.

Kad je ubijen, Joan Petru Kulijanu je imao četrdeset i jednu godinu. Rođen je 5. januara 1950. godine, u Jasiju, u porodici uglednih i proganjanih intelektualaca. Kao student u Bukureštu, govorio je protiv vlasti. Nikad nije prestajao. Izdavači se nisu usuđivali da objavljuju njegove naučne i književne sastave. Često su mu nepoznati glasovi pretili. Ali, on nije odustajao. Nastavljao je i iz izgnanstva. Čak je, i pošto je komunistički vođa Nikolae Čaušesku bio svrgnut, smatrao da se nije ništa značajno promenilo. „Gorka zabluda“, pisao je povodom novih rumunskih vlasti i iste tajne policije. Prećeno mu je i dalje, obećavana smrt.

Bacao je tarot-karte i gledao svojim studentima šta bi im se moglo desiti. Držao se ljubavi, ne zalazeći u mračnija polja, ali kad već govoriš o ljubavi, govoriš i o ostalom, govoriš o životu i smrti, i o životu posle smrti. Povest kako su ljudi prošlih vremena predstavljali taj posmrtni život, bila je, ionako, jedna od njegovih studijskih tema. A sa svojom verenicom Hilari Vizner, studentkinjom s Harvarda, zgodnom naučnicom u istim oblastima, mlađom dvanaest godina, napisao je, između ostalog, priču „Jezik stvaranja“, o jeziku kojim se Bog služio stvarajući svet.

S dovoljno ludila, mogli bismo znati istinu. Ne očekujte, međutim, od nje suviše: nije sama, nije jedina.

Nije li to romantični gnosticizam s Mrtvog mora, tamo gde su polovinom dvadesetog veka nađeni spisi koji su predstavljali izazov hrišćanskoj crkvi i njenoj ideji istine, i koji su nudili, tumačio je Kulijanu, drugačije verzije već prihvaćene, kanonizovane Biblije?

A ludilo mora biti svakodnevno, kao sanjarenje. Mislio je pri tom na fantaziranje bez kojeg bismo sagnjili iznutra. Mislio je na izmišljanje koje nas vodi do zbilje kad nemamo uopšte ili kad nemamo dovoljno realnih podataka. To je uključivalo i erotsko ludilo, i ludilo izazvano putem magije i, uopšte, okultnih znanja. Kulijanu je očaravao. Znanje je kod njega očito bila prirodna pojava. Negde je povukao nit, a onda je odjednom iskrslotkanje, zaboravljeno i sve neobičnijeg tipa, i počelo je da se para, pa dok bi trepnuo okom, znao je stvari za koje bismo inače, da ih se dokopamo, morali da potrošimo vre-

mena i vremena po arhivima i bibliotekama. Pročitao sam njegovu knjigu *Eros i magija u Renesansi*, u kojoj je najprisutniji Đordano Bruno, mađioničar memorije. Malo je onih koji su tako mnogo znali o tako mnogo stvari i na tako mnogo jezika, tako da je mnogima to izgledalo kao neizmerna varka. Nisam specijalista, ali sam zinuo. Dobro, učen rad, i delikatan, sačinjen sa strašću koja ljubav čini prozirnom, kao što je proziran Novalisov plavi cvet, taj cvet-žena, ali dok ga čitate, bivate sve obuzetiji tajanstvom koje ste možda u nekom dalekom ili drugom životu neposredno iskusili od erosa i magije. Istovremeno, taj romantični plavi cvet mogao bi, kao lično predosećanje večnosti, biti i neka neizlečiva bolest, ili barem tumor za koji još nije pronađen lek. Onda su došli na red i Kulijanovi ostali radovi, sit sam se načitao, ali nisam uspeo da otkrijem nešto što bi pouzdano ukazivalo na to po čemu bi ubistvo u trećoj kabini toaleta u univerzitetskom zdanju, u takozvanom Swift Holu čija bi fasada da bude gotska, pokrenulo katastrofalnu lavinu i moglo biti presudno za istorijski tok. Umesna je pretpostavka da me to nadilazi i iziskuje nekog ko bi više bio nalik onome koga više nema. Taj likvidirani zagovornik gnostičkog znanja, morao je znati da su gnostici na život gledali kao na pobunu, kao na stalnu sabotažu vladajućih Bogova, tih nezalica, ali efikasnih nezalica. Ubica je ušao u kabinu pored treće, popeo se na šolju, bešumno se naslonio na pregradni zid i pucao ispruženom rukom, samo jednom, s rastojanja od pola metra (18 inča).

Pištolj je bio malecni, damski. Mogla je to biti i žena, jer takav pištolj, kalibar 0.25, staje u žensku torbicu. Nije lako pogoditi iz takvog pištolja na tom rastojanju, a potom i ne overiti egzekuciju. To deluje u isti mah izuzetno profesionalno i izuzetno neprofesionalno. Kulijanu je dobio metak iza uha. Po zaključcima analitičara FBI, ubica je bio levoruk. Oni koji su čuli prasak, oko jedan čas posle podne, nisu poverovali da bi to uopšte mogao biti neki pucanj. Ubrzo posle zločina, na faks u žrtvinom stanu, stigla je poruka od rumunskog kralja u emigraciji: „Vaš paket je došao, ali bio je otvoren i prazan. Šta ste poslali?“ Ko to zna?

Ubistvo profesora Kulijanua ostalo je do danas nerešeno. Najpre je, rekao bih, slučaj smišljeno zaturan, sve više je ćutano o njemu, a onda je gurnut u zaborav, na koji smo, konačno, manje ili više svi osuđeni.

S druge strane, možda je Babsi videla dalje od svih, možda valja biti oprezniji i sačekati njenih *sto godina kasnije*, i tek tad bismo mogli znati da li je u pravu, a da za to ne pitamo heroinski prah. Ionako je ovde upleteno suviše tajnih sila. Pogledajte letimice još jednom i videćete da ništa što izgleda jednostavno ne dopušta i da bude jednostavno.

Dupla vizija

Nećemo pogrešiti ako pretpostavimo da je o šangajskim blizancima objavljen već dobar broj prikaza i studija. Otuda, koliko god slučaj izgledao čudesan, nema smisla zalaziti u celu priču koja se ionako može naći drugde sa svim potankostima, gotovo kao naučna fantastika.

Pre nego što se ograničim na najnužnije, vredi istaći u kakve nas nevolje u istoriji može dovoditi pojava blizanaca kao takvih u svetu. Zgodan primer daje nam jedno od

gnostičkih predanja. Bogorodica Marija nije rodila tek jedno dete, bezgrešno začeto. Pod jaslama u vitlejemskoj štali, porodila je dvojke, dva dečaka, jednojajčana blizanca, baš kao što su i šangajski. Umesto jednog, rodila su se dvojica Isusa. To nije bilo predviđeno, nije se uklapalo u Božji naum. Ali, Bog snuje, priroda odrađuje. Svetom duhu se omaklo. Premda svedržitelj i svemoguć, Tvorac to nije opazio ili, verovatnije, primetio je i, podjednako svemilostiv i božanski okrutan, pustio da stvari tako teku: uostalom, samo je jedan dečak mogao biti Hristos. Šta god da je Bogorodica pomislila kad je u produženim bolovima videla da se pomalja i drugo dete, jedan od zaključaka joj se sam nametnuo: događaj je očigledno izmakao kontroli, i trebalo je smesta nešto preduzeti. Nije do nje bilo da žrtvuje, i ne bi bila žena niti izabranica da se odrekne jednog od blizanaca, pa je naprosto jednog prećutala i sakrila. U tom joj je išao naruku strašan metež izazvan planskim ubijanjem novorođenčadi koje se u zemlji odigravalo te i idućih noći. Jezovito, ali drugog izlaza nije bilo.

Radi zaštite, obojica dečaka, po izgledu apsolutno istovetna, dobila su ime Isus i odgajana su na dva suprotna kraja zemlje. Obojica su Božji sinovi, obojica s Božjim darovima, obojica su propovedala i činila čuda, među kojima je i to, sad razumljivo, da je Isus mogao biti na dva različita mesta istovremeno, ali samo je jedan Hristos, iskupitelj. Bilo je nemoguće da oba Marijina sina budu s mesijanskim pozvanjem i s nalogom da izbave svet. Ta vrsta crnog humora se, ipak, ne može pripisati Bogu. Ali, ko je to mogao znati? Ni anđeli ni vragovi. Od smrtnih ljudi, nijedan. Nema traga da je taj uvid ikad poklonjen čak i ma kojem proroku ili magu. Ni fizički nikad nije mogla da ih razlikuje, majka. Kako bi onda Marija uopšte znala koji Isus je Hristos, ali čemu i da nagađa; umesno je pretpostavljala da se to ipak zna tamo gde treba da se zna. Ukratko, posle trideset i tri godine, jedan je raspet i sahranjen. Koji od njih je ustao iz groba više nije izvesno. Raspet je, recimo, Isus koji nije bio Hristos i iskupljenje se, u stvari, nije ni desilo. Prevareni smo, a da to i ne znamo. Prevaren je ceo hrišćanski svet. Po tome, ne samo što ostala hrišćanska otkrovenja, nepriznata, nisu istinita, nego ni otkrovenje Jovana s Patmosa nije osnovano. Poenta vizije je propuštena, izgubljena. Možda je u tome i bila Božja promisao.

Tužna je, i prerano počela ta zima. Hong Hui Čeng i Kong Hui Čeng rođeni su u zimsko jutro, 13. januara, 1938. godine, u Šangaju, velikoj i važnoj kineskoj luci na obali reke Huangpu, pritoke Jangcea, i nadomak ušću Jangcea u Istočno Kinesko more. Otac, nepoznat. Morao je to biti neki od japanskih oficira, s visokim činom. Verovatno iz štaba korpusa zaduženog za masovne egzekucije po okupiranoj Kini. U Nankinu su kineski zatvorenici u talasima masakrirani. Oficiri su svojim trupama naređivali da benzinom polivaju žene i decu, i pale ih žive. Odrasle muškarce i dečake žive su zakopavali.

A majka? Jedna od šangajskih leptirica. Nije isključeno da je bila Ruskinja iz Harbina. Zapravo, Korejka ili Kineskinja oteta iz škole u Nankinu još kad je imala trinaest godina, i prisilno regrutovana od strane Japanaca, kao i hiljade drugih devojčica u to vreme i u tim krajevima, radi pružanja, u iznuđenoj funkciji bludnice, seksualnih usluga vojsci božanskog cara iz Tokija.

Šta se uglavnom dešavalo s devojkaama po kojima su defilovale divizije, s pukovnicima i generalima, napojenim šampanjcem i viskijem, nije teško pogoditi. One koje bi

zanele ili čak rodile, pretežno su uklanjane. Da li je majka blizanaca, u pogodnom sticaju okolnosti, preživela, da li je izmakla ili bila pošteđena, nema podataka. Teško je reći da jeste. Naravno, i tako rođenoj deci sudbina je odmah bila zapečaćena, još sigurnije nego njihovim majkama. Deca bi istog časa, ne okusivši za života ni kap vode ili mleka, bila likvidirana.

Hong i Kong su, međutim, rođeni spojeni bočno, sa svim udovima na broju. To je bila njihova sreća ili nesreća. Rođeno je „čudovište“. „Nakaza“ je bila medicinski izazov, kako je rekao jedan od vojnih lekara koji su se tad zatekli u Šangaju, profesor Suzuki, japanski velikodostojnik, blizak carskoj porodici. Zahtevao je da budu prepušteni njegovoj neuporedivoj veštini. Udovoljeno mu je i on je zaista spretno izveo operaciju razdvajanja, prerezivanjem ključnjača i ramenih kostiju. O svom poduhvatu sastavio je, u naučne i vojne svrhe, prilično opširan hirurški izveštaj praćen ilustracijama. Takoreći krunsko delo tadašnje japanske operativne medicine, zahvaljujući ambiciji i oholosti jednog lekara koji će im dati i imena, utetovirana na podlaktici, Hongu i Kongu je, makar privremeno, podaren život. Njihovo razviće je u svakom pogledu, uz uključenje raznih eksperata, bilo nadzirano. I o tome su sastavljani redovni izveštaji, čiji sažetak je obelodanjen posle dvadesetak godina u jednom od tokijskih naučnih časopisa na engleskom jeziku.

Kod blizanaca su utvrđene izrazite telepatske sposobnosti. Mogli su međusobno da komuniciraju ne samo kad su u različitim sobama nego i s kraja na kraj grada. To je otvaralo široke mogućnosti, i ne samo u vojnim stvarima, naročito ako bi te sposobnosti bile negovane i uvećane.

Sva znanja koja bi im bila prenesena, usvajali su kao da piju vodu. Neprestano je izvođen opit da se i Hong i Kong istovremeno podučavaju na različite teme da bi, konačno, bilo ustanovljavano da obojica znaju sve, jedan od njih besprekorno bi znao i ono što bi bilo saopšteno jedino drugom. Tako su učili uvek dvostrukom brzinom. Kad su napunili šest godina, savršeno su govorili, osim japanskog i engleskog, nemačkog i ruskog, takođe mandarinski kineski, korejski, taj, i većinu istočnjačkih jezika. Vladali su hemijom, fizikom, matematikom i medicinom na doktorskom nivou.

Još kao odojčad, bili su kadri da pogledom pomeraju sitne predmete, čak i lakše stolice. U petoj godini, jedan od njih bi, samo pomislivši, mogao da u susednoj sobi – u koju nikad nije bio ušao i gde se nalazio njegov brat – izvadi nož zaboden u ploču stola i njime pogodi tačno u određenu metu ili čak u mesto u koje bi mu brat tek letimice pogledao. Takvoj demonstraciji udružene telekinetičke i telepatske moći bilo je strašno i prisustvovati. Pa ipak, japanskom osoblju nije na pamet padao rizik. Valjalo je čuvati i vaspitavati Honga i Konga kao vrhunsku vojnu tajnu, kao oružje bez premca koje će, kad se detaljno bude izučio njegov mehanizam dotle da se dá reprodukovati, poklonici uručiti na dar živom bogu, stasom omalečkom, zaštićenom usred Tokija, u carskoj palati. Uočeno je da izvanredna svojstva kojima su se blizanci odlikovali, tokom vremena, bivaju neprestano sve jača.

Kad je, naposletku, početkom 1945. godine, kod sedmogodišnjih blizanaca nepobitno utvrđeno da im je urođena i moć predviđanja događaja, doktoru Suzukiju je dodeljen najviši carski orden kao najzaslužnijem za ceo projekt sa šangajskim čudima od

dece, šifrovan pod nazivom *Hirohitovi leptiri*. Hong i Kong su preseljeni, preko mora, u specijalan institut u Hirošimi, podignut uz sam budistički hram *Drvo života*.

Prema obelodanjenom rezimeu, istraživački izveštaji iz dosijea *Hirohitovi leptiri* bili su iscrpni, ali ne i višestrani. Po svemu sudeći, opiti s blizancima zanemarivali su aspekt morala i senzibiliteta. Tek uzgred su zapažene nepodudarnosti u raspoloženjima. Kong bi bio govorljiv, veseo i razigran, a u tom istom času Hong je bio ćutljiv, ozbiljan i melanholičan. Dok bi jedan bio u dubokom snu, drugog je mučila nesanica. Ako bi jedan u slast jeo kolačiće od pirinča, drugi bi ih, gadljivo, pljuvao. A već sledećeg trenutka, sve bi bilo obrnuto. Kad bi jedan dosoljavao komadiće ribe, na pitanje drugog zašto šećeri slanu ribu, odvrtao bi mu: „Pazi da to nije šećer. Strihnin, bato! Hoćeš malo i ti?“ Ličilo je na šalu, ali to niko sa strane ne bi prozreo.

Mada su obojica uvek znala šta onaj drugi sanja, nikad nisu sanjala isto, niti u isto vreme. Kong bi sanjao ranije ono što je sanjao Hong, koji bi nešto drugo sanjao ranije od Konga. Ni u svojim igrama nisu mogli da se slože, pa se tako najčešće nisu ni igrali zajedno, ako ne računamo uzajamno upućivane otrovne šale. Japanski eksperti nisu o tome previše brinuli. Štaviše, kao da su previdali mogućne posledice varljivosti i neusklađenosti u senzibilitetu svojih zamorčadi. U izveštajima su ti upozoravajući elementi spominjani tek u naznakama, bez isticanja i odgovarajućih zaključaka. O eventualnim moralnim stavovima kod blizanaca, njihovom emotivnom razvoju, nije bilo ni reči.

To je moglo biti fatalno. Tuda se fatalnost i potkrala, putem istraživačke jednostranosti. Kad je Hong 1. avgusta 1945. godine ispričao da je video višeminutni blesak, oslepljujuću svetlost, i kako Institut gori, kako gori ceo grad i razleće se, kako gore ljudi, kako im se meso ljušti s kostiju, kako veje crn i ružičast pepeo iz pečurke nadvijene nad gradom, i da će to biti uskoro, osoblje se našlo u teškoj nedoumici. Laknulo im je tek kad je, tri dana kasnije, Kong to isto video, ali je naglasio da je u pitanju grad Nagasaki. Dotad su blizanci, kad bi iznosili svoja predviđanja, bili veoma precizni i uvek se slagali u predviđanjima. Ovog puta su obojica jednodušno odbila da kažu datum, ili ga doista nisu znali. Pošto dovoljnog slaganja među njima nije bilo, osoblje se osećalo umireno. Mora da je greška. Budući opiti, što se tiče moći predviđanja, moraju biti još stroži i selektivniji. A kad su blizanci, 5. avgusta, najvrelijeg dana te godine, videli kako se jedna ovca umnožava, i pojavljuju se dve iste ovce, i videli kako se zec umnožava, i pojavljuju se dva ista zeca, i videli mačku kojoj su nadenuli ime Alburo-Rehtoši-*san* kako se udvostručava, i pojavljuju se dve iste mačke, Alburo i Rehtoši, i videli kako se udvaja bela koza s crnim mrljama u konturama japanskog ostrvlja, i pojavljuju se dve koze iste kao u ogledalu, najpre je profesor Suzuki neuobičajeno iznerviran pročitio grlo i odbio da uopšte haje o tome. Hong i Kong videli su i izvesnu ženu, po imenu Naomi-*san*, istrajno tvrdeći da je to njihova majka, kako se umnožava i pojavljuju se dve u vlas iste majke, i svakoj su u rukama po dve oveće tegle u kojima su zgrčeni jedan ili drugi blizanac, svi apsolutno isti, jer Hong i Kong su isti i isto su biće. Pošto novi opiti još nisi bili pripremljeni, za ovu viziju, bez obzira što su blizanci prvi put bili duboko saglasni, niko nije mario. To je pribeležio jedan od pomoćnika i, uz ostale izveštaje, priložio u dobro obezbeđenu i zaštićenu arhivu.

Sutradan, niko više u Institutu, i nikad više, nije imao priliku da prouči blizanačke vizije iz tih dana.

Uz poslednju pretpostavku da su šangajski blizanci tačno videli, mogli bismo reći da će ubuduće sve biti rađeno u duplikatu, pa i u triplikatu, u stvari, u koliko god želimo primeraka. Ali, zar to ne spada u zakon prirode? Zar to nije i njena preporuka? Što je broj veći, veća je i verovatnoća da će opstanak biti uspešan. Tako se smanjuje uzaludnost nekog procesa. Mnoštvo je takoreći jamstvo da vrsta neće izumreti...

Moglo bi biti, takođe, kad se osvrnemo, da se i priroda, u slučaju Isusa iz gnostičke legende, ipak striktno pridržavala božanske odluke. Nije bilo nekontrolisanog krivotvorenja, svi prepisi su podjednako originalni kad ne postoji samo jedan jedini original. Poznajući nas odlično, Tvorac je tajno odredio, da ne vidi zlo, da mu sin bude u duplikatu, za svaki slučaj. Ako smo prevareni, bilo je to s višom namerom, zbog vizije koja do daljeg mora ostati neviđena i nedokučiva, iako naslutiva.

Ujed

Polovinom maja 1991. godine, u Adelaidi, bodra devojčica Pinči Mekeri (čija je majka, takođe Pinči, nekadašnja plivačka šampionka na 400 metara prsno, a otac, Pi-ter, otišao u London s drugom ženom), stara trinaest godina, sanja da ju je za vrat ujeo Drakula. Nekad se vojvoda Vlad Cepeš iz transilvanskih šuma, žestoki borac protiv otomanske najezde u petnaestom veku, udružio s mađarskom groficom Eržebet Batori, rođenom sto godina posle njega, ali čiji je zamak bio u istim šumama. Zloglasna grofica, koja je obožavala žene, podmlađivala se kupkama u moru krvi od tri stotine mladih devica, i tako je vojvoda, u veselom ženskom društvu, prilično beskrvnom, bio ustoličen u vrhovnog vampira poznatog po nadimku svog oca Drakul, Zmajević.. Drakula je ujeo Pinči za vrat, u žilu kucavicu. Izjutra je majci ispričala san. Na vratu je imala crvenu pegicu koja je iščezla tokom dana. Nije zapamtila iz tog lošeg sna ništa osim ujeda i reči koje je vampir rekao nekom sebi iza leđa. Većina je bila na engleskom, a nekoliko na nepoznatom jeziku, verovatno vampirskom, pomislila je devojčica tokom jutarnje partije tenisa s majkom, pokušavajući, dok je servirala, da poluglasno ponovi te njoj nerazumljive reči.

Ako se vrati, nema nam opstanka. Zna stvari, i svi ćemo biti uklonjeni iz istorije i s lica zemlje, oteraće nas u pakao na hiljadu godina. Nema oklevanja, brate moj, Konstantine. Un cartuș dupa ureke!

Tako je glasila Drakulina poruka. Zvučala je kao zapovest za uništenje. Mimo svoje volje, prevela ju je kao *očistiti da ne smrdi*. Prevod je sumnjiv, ali značajan.

Saznavši za tu anegdodu, sportski novinari su je obelodanili kao dobar, mada zbog sujeverja smešan znak u plivačkoj karijeri juniorke, s poukom: *Valja se boriti kao da nam se radi o glavi.*

Dosetio sam se da pogledam u rumunski rečnik. Dobro sam ubo. *Un cartus dupa ureche!* Nerazumljive reči su značile: *Zabij mu metak iza uva!* Izraz *cartus*, osim *kuršum*, može idiomatski da znači i *zub*.